

ספר

שפת אמת

מאת

כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו

קדוש ישראל ותפארתו

רשכבה"ג מרן **יהודא ארי' ליב** זצוקלה"ה

מגור יע"א

אשר השאיר אחריו ברכה כתוב בעצם כתב ידו הקדושה

וזה יצא ראשונה חידושי תורה

על כל שבתות השנה והמועדים

מהדורה חדשה ומפוארת, מאירת עינים,
מוגהת בהגהה מדויקת ומתוקנת, עם הדגשות דיבורי המתחיל
והדגשות שמות הספרים והמחברים

יו"ל בעזה"ת ע"י ממלכת התורה "עוז והדר"
שנת תשפ"ג לפ"ק

פרשת בראשית

ב"ה תרע"א

התורה. ועבודת האדם לזכר זה שכל מעשה ע"י חיות השי"ת. וכשהאדם עושה מעשיו עפ"י כח התורה להשלים לזון הצורה אז מחדש האור שנגזו בהטבע. וע"ז נאמר ואשים דברי צפית כו' וליסוד ארץ לאמור לזיון עמי אתה ודרשו חז"ל אל תקרא עמי אלא עמי שהוא שותף במעשה בראשית בזה"ק [בהקדמה דף ה']. פי' לזיון הוא הנקודה שיש בכל דבר רשימה ואות לזכור שהוא מהשי"ת. והוא החיות שמחי' כל דבר. והאדם הדבוק בנקודה זו וכל חיותו נמשך אחר זאת הנקודה נעשה שותף במעשה בראשית. ועי"ז לתת להם נחלת גויס שיהי' נחלה צלי מנרים שע"י שאדם מקשר עולם הטבע צכח הפועל. אין הטבע יכול להסתיר כח הקדושה:

בספר קדושת לוי הקשה איך הי' מתחיל מהחודש הזה והלא התורה צריך להתייחס בבי. וי"ל כי מה שמתחיל צ"כ כמ"ש במדרש לשון זכרה הלואי שיתקיים כו' וגם כנגד צ' עולמות כו' וכן בזה"ק שעלו האותיות והשי"ת השיב לכל אות כי אין כדאי לעוה"ז כו' והכל ע"י שעוה"ז הוא עולם הטבע. וזה עתה. אבל הקושיא להיות מתחיל מהחודש היא צחי' תורה שצכתז ולא הי' מקום הסתר כלל והי' גם העוה"ז נמשך אחר התורה והמלות. רק עתה שכת מעשיו הגיד כנ"ל למשך כח התורה גם בעולם הטבע לכן מתחיל צ"כ כנ"ל:

ויברך אלקים את יום השביעי ברש"י ברכו במן קדשו במן בו'. בזה"ק יתרו לזון דלא אשתכח צ"כ מנח מה זכרתה כו' אלא הכי תאנח כל זכרתיך בשביעה תליין. אין מוצן המירון. אך כי הפרנסה נמשך ממקום גבוה. וכל ימי החול הם ירדו בעוה"ז ומלכשו צימי המעשה והשבת נשאר במקום גבוה ועי"ז מיני' מתזכרין שיחא יומין ולכך שבת לא ירד המן כי הוא גבוה מצחי' המאכל רק ע"י שיום זה נשאר כמו שהוא. עי"ז יכולין ימי המעשה ג"כ למשך חיות ממקורם (והדברים מוצנים מה שנק' ימי מלאכה שצחול ע"י מלאכים כנודע. ולכן אף כי שבת הימים במקורם גבוהים מהשבת רק שבת נשאר כמו שהי' והזן מאוד):

תרע"ב ב"ה בראשית

בזה"ק ירא שבת. מה ענין זה לזכרתיך. אך זה פי' בראשית זכר שיהי' כל הזריאה בזוקה צכח הראשית והתחלת השורש שהיא נקודה

ברש"י ז"ל מה הי' עולם חסר מנוחה בא שבת בא מנוחה בלתי ונגמרה המלאכה. כי זריאת העולם היה להשפיע אור וטובו של השי"ת בעוה"ז שהוא הטבע ושעל שם זה נקרא עולם על שם ההעלם כבוד הי' בעוה"ז כמ"ש אא"ז מו"ר זצלה"ה. אך כמו שצריך להיות הכל בטל אל המכוין אז נתגדל שמו ית' בעוה"ז יותר כדכתיב וירא אלהים כל אשר עשה טוב מאוד. פי' כמ"ש כל פעל הי' למענהו כי הכלל לעולם מחובר צכח הפועל אס כי צפרט יש דברים שמתנגדים להקדושה. אבל בכלל נאמר הכל זכר לכבודו. ועל שם זה קודם שבת הי' עולם חסר מנוחה והוא השבת שכולל כל ימי השבוע ושבת דאתאחדת זכר דאחד כו'. שכל הדברים מתעלים ונעשין אחד מיוחדים להיות כלי להשי"ת לעשות בהם כרצונו. וז"ש ויכלו צמד' שנעשה מעשה בראשית כלי והוא ע"י התכללות. ופי' ויכלו מלשון כלתה נפשי כי הוא הציטול שכל דבר מתצטל לנקודה חיות שיש בהם מהשי"ת. והוא נק' מנוחה שהיא שציתות הכל ומקום ושורש הכל. ועל צחי' זו נאמר הוא מקומו של עולם וכמ"ש אל יא' איש ממקומו ציום השביעי כו'. וזה כלתה ונגמרה המלאכה כי זה מכוון הצריאה. ואמרו חז"ל כלי מחזיק זכרה הוא השלום. ובזה"ק מאי שבת שמה דקוצ"ה והוא שלום. ופי' שם הוא התגלות כבודו במעשה בראשית הרחוק ג"כ כי קודם הצריאה הי' הי' אחד. וצחי' הצריאה הוא שמו אחד כדי להראות שלימותו. וכשכל הצריאה מתצטל להכלל שנקרא כנס"י. זה שמו אחד והוא כלי לעצמותו ית' והזן:

ברש"י א"ר יצחק לא הי' צריך להתייחס התורה אלא מהחודש הזה מצוה ראשונה אלא כח מעשיו הגיד בו'. ויש להזין מה המירון על כל הפרשיות מצראשית עד החודש הזה. אך פירוש הדבר כי אף שעיקר התורה למצוה נאמר. וזה תורה שצכתז. אבל השי"ת רצה לזכר כי גם עוה"ז וכל הצריאה ג"כ ע"י כח התורה כמ"ש בראשית הציט צתורה וצרא העולם. וזה ענין תורה שצכ"פ שתלוי במעשה האדם. וזה כל הפרשיות ממעשי אבות להראות כי נעשה ממעשיהם תורה. וזה נקרא כח מעשיו הכח שנתן השי"ת צתוך המעשה. ועל שם זה נקרא מעשה בראשית להגיד כי בעשרה מאמרות נצרא העולם שגם חיות העולם ע"י

שצנת על זה שצנר הש"י העולם בשעה ונה בשציעי. וזה עיקר מכוון הצריאה כמש"כ לכבודי צרחתיו ולכן שצנת הוא חותם הטבעת כנ"ל. וכ' וירא אלקים כל אשר עשה כו' טוב מאוד כי צלל יש כבוד שמים מכל הצריאה וצצנת מתאחדין צרוא דא' שיוכל כל נצרא לצא לכלל הצריאה. וז"ש ויכלו שצאו שצנת לכלל אחד ועי"ז חל הסתכלות הש"י על הכלל. טוב מאוד. וזה קיום כל הצריאה ולכן צריך כל איש ישראל צש"ק להכניס עצמו לכלל ישראל ובזוה"ק פי' ויכל א' ציום השציעי מלאכתו. שעי" יום השצנת השלים הש"י מלאכתו:

ה'ש'ב'ב' בבריאת שמים וארץ דכ' ראו מי צרא אלה כו' היא הפלא איך שיוכל להיות מתפשט כח הש"י לדברים גשמיים. וזה לשון צריאה מה שמתגלה ומתפשט לחזונות העולם:

תרל"ה

במדרש ויבאו הגו סיגים מכסף כו' באוה"ח פי' ויכלו מלשון כלתה נפשי דאיתא פי' ארץ שרצתה לעשות רצון קונה. כי צריאת התחמונים הי' רק מלד הרצון והשתוקקות כי העליונים מתוקנים יותר לכן כל חשיבות התחמונים הרצון אך כי יש הרבה רצונות אחרים ועי"ז נאמר והארץ היתה תוהו. וצריכין לצרר הרצון ע"י התורה. יהי אור. וצש"ק מתגלה הרצון הטוב להש"י וז"ש הגו סיגים מכסף מלשון נכסוף נכספת כו' כי צש"ק עולה כל דבר לשורשו ופי' זה דמקודם כתיב צראשית צרא שו"א והוא כלל כל הצרואים. ואח"כ הי' צפרט. ואח"כ חזר הפרט לכלל והוא כלל ופרט וכלל. וכלל צריך לפרט. כו' והכלל שאחר הפרט חשוב יותר מכלל הראשון. וימות החול הוא צצחי' הפרט וכל הצריאה הי' להתרחב זה הכלל להכניסו בכל פרט ופרט. כמש"כ צמד' שהעולם מתרחב והולך עד שאמר הקצ"ה די. וגם עתה כתיב אשר צרא א' לעשות כי כל הנצראים משפיעין חיות זה לזה. ומכולם יש תולדות. וגם המלאכות וכל המעשים שפשוטי צנ"א עושים צלי טעם. עכ"ז נעשה ממנו דבר. מכש"כ מי שידוע ועושה הכל לש"ש. וצש"ק מחזיר כל הצריאה להכלל זה צזה עד הש"י שמעידין הכל על הסיצה הראשונה. וזה פי' ויכלו שנעשין כלי אחד לכבודי ית'. וזש"כ מה חסר מנוחה שתכלית הפעולות הוא הציטול שאח"כ לחזור לשורשו. ועי"ז כל הפעולות חוזרין עם

מהש"י שנותנת חיים והוי' לכל הנצראים. והוא צחי' שצנת כי צו שצנת מכל מלאכתו כו' כי שצנת. מחזיר כל הצריאה לשורשו שהוא רצונו ית'. אשר צרא לעשות פי' שנתן הש"י כח צהנצראים לפעול כ"ד. פעולתו. אש לשרוף. אילן לצמות. וגם צצ"ח להיות לו הצחירה לעשות כרצונו. ועכ"ז הי' המכוון שידע כל פעול כי הוא ית' הנותן לו הכח אף שעושה מעצמו הוא כגרון ציד החוצב. וזה הי' כל מכוין הצריאה רק לצחי' שצנת. וזש"כ תכלית שמים וארץ. וזש"כ רש"י ז"ל הי' עולם חסר מנוחה שהיא השצה וחזרת הכל לשורשו ונשלם שצנת עיקר הרצון צהצריאה וזה ירא שצנת להיות צכל דבר היראה מונח ע"פ האדם. ע"י נקודה הפנימיות שנקרא שצנת שהיא עיקר החיות. וז"ש זכר למעשה צראשית שהיא זכרון לצחי' ראשית שיש גם צצחי' העשי' ג"כ להיות דצוק וצטל לכה הפועל שנקרא ראשית כנ"ל:

תרל"ד

במדרש ואהי' אומן כו' אומן הביט בתורה וברא העולם. ודלתי הי' יכול הקצ"ה לצרוא העולם צלי התורה. אך כי כל הצריאה לטובת הנצראים. ולזאת הי' הצריאה צאופן שיוכל האדם ללמוד עבודת הש"י מכל דבר. וז"ש הציט צתורה וצרא. פי' שצכל דבר מהצריאה יש צו ענין התורה ללמוד איזה הנהגה או סוד. וזה שהתורה מתגאה עצמה שידע האדם שעיקר הכל התורה שהרי כל הצריאה הי' ע"פ התורה מכלל שהיא עיקר טובת האדם כנ"ל:

ברש"י מה הי' העולם חסר מנוחה כו' כי מש"כ וינתן אף כי לא שייך יגיעה. רק כי ששת ימי המעשה הי' קיום הצריאה ע"י כח הצורא צמאמר וצריאת כל דבר ציומו. אצל שצנת נשלם להיות דבר של קיימא שיתקיימו כל הנצראים אף אחר שיסורי' הש"י התגלות מאמרו כי אין העולם יכול לקבל התגלות כח הש"י ולכן צכל יום יש הסתר. אצל ש"ק הוא פעולה להיות התקשרות הטבע אל מה שלמעלה מהטבע ולכן נקרא שלום שהיא שלימות כל נצרא וגמר תיקונו. לכן אף שימים הקודמים לשצנת נראין חשובים יותר אצל שצנת משלים כל הימים להיות דבר של קיימא כנ"ל. וצמד' המשל של טבעת שחסר חותם פי' שצנת הוא עדות שלה' הארץ ומלואה. וצצנת יש התגלות דבר זה צכל הנצראים כ"א כפי ערכו. ולכן צנ"י מעידין צפועל

שמותיו של הקב"ה. וזדרך זה מתפרשת למעלה. ולנו מתפרשת כפי הדינים והמשפטים אשר לפנינו בתורה. גם כל הדברים שנעשו בעולם וכל הצריחה הכל מהתורה. כמש"כ ז"ל הציט בתורה וצרה העולם. וכי לא הי' יכול ח"ו לצרה הכל עלי אמנעות התורה. רק כ"ז הי' צשציל ישראל שכל הצריחה יתמשך אחריהם. ואיתא כי החזיר הקב"ה התורה לפני עשו וישמעאל וכו' וצודאי לא הי' שיך למסור להם התורה כמו שניתנה לפני. רק כנ"ל שהתורה אין לה סוף וכמו שיש עומק רוס כן עומק תחת. וז"ש ה' מסיני צא כו' משעיר כו' מהר פארן כו' מרצבות קודש כו' אשדת לנו. שניתנה לישראל בכל המדרגות אשר צה וכמו שהיא אש דת כך ניתנה לישראל ומצידנו לא היתה צריכה להתלצש בכל אלה המעשים רק כדי לתת להם נחלת גוים. כמש"כ בזה"ק אמור שנקראת עץ חיים. כמו אילן שיש צו פירות ועלין וקליפות ושרשים וגוף האילן. כך התורה. ולכל דבר יש אחיזה בתורה. זה בקליפה זה בעלה כו'. וצנ"י דבוקים צגוף האילן ע"ש. ואע"פ שעתה גם לפשוטי צנ"י אינה מתפרשת רק צהתלצשות. כ"ז נעשה כדי שיוכלו צנ"י לקרצ כל הצרואים והמעשים להקצ"ה ע"י התורה. לכן זה צאמת קצת נחות דרגא לפני. אבל הוא ירידה שצורך עלי'. כי עומק רוס תלוי צעומק תחת כמש"כ צמקוס אחר. וכמו שגוף התורה נמשכת מראש עד סוף. כמו כן צנ"י צריכין לירד עד תהום ולעלות עד איגרא רמא. וצדרך זה נתישצ קושית הרמצ"ן כי ודאי עתה נצרך אמונה. אבל עכ"ס צנ"י לא הי' צריכין לאמונה. כי הם דבקים צגוף התורה שהוא צחי' אמת רק עתה צריכין לצוא לאמת ע"י האמונה. וכ"ז כדי לתת להם נחלת גוים כנ"ל והצברים צרורים למצין:

תרצ"ז

במדבר"ש ויבצו לבצ תבצח ראיתי קין לבצ יש סיקוסים בו' לבד התורה ארובה מארין מידה בו'. כי הקדוש צרוך הוא אין סוף. ואי אפשר להצבראים לקבל מקדושתו ית' רק צמדה ומשקל. וזה הי' צחי' שצת שהו' ימים הם משפיעים לעולם ע"י השצת. ויכל ציום השציעי הוא לשון מדה כמו וכל צשליש צת יכל. פי' שהקצ"ה מדד שפע חיות לכל הצריחה ע"י השצת ששורש כל הצרואים שצת וע"י נמשך להם חיות. וכמו כן צאדם המקבל צריך להיות לו צחי' צימנצס וזה תיקון המדות שלא יתפשטו צו ההצרות לצברים אחריים. ולכן כפי

האדם להתצק צשורש עלין והיא המנוחה. וכן מש"כ צמד' שצת הוא החותם של הטצעת כמוצן:

בספר קול' שמחה פי' והבצ הביא גם הוא כי צקין כתיב מקץ הימים שע"י זכרון יוס המיתה התעורר לשוצ. אבל הצל הביא גם הוא צעודנו צחיים כו': וי"ל עוד כי עיקר הקרצן הוא שיסמוך האדם עלמו ע"י הקרצן. ושע"י יצק עלמו צהש"י כי אין הקרצן עיקר המכוון. רק שהוא גורם התצקות לקונו. וכן צכל המצות צריך להיות המכוון להתצק ע"י. צהש"י. כי הם רק עלות כמש"כ בזה"ק. וזש"כ הביא גם הוא. גם את עלמו עם הקרצן. ולכן נתקבל לפני הש"י כנ"ל:

תרצ"ז ב"ה משבת בראשית

במדבר"ש ויבצו הגו סיגים מכסף ויצא צצורף כ"י בו'. דקשה מש"כ ויכל ציום הש' הא כתיב כי צו שצת. ופירש"י ז"ל מה הי' העולם חסר מנוחה כו' ע"ש. וציאור הענין כי צאמת שצת לא הי' שוס צריחה רק שציתה. וצציתה זו היא קיום כל הצרואים דכ' והחיות רצוא ושוצ פי' שכל מקבל צריך להיות צטל אל הנותן וכפי דציקות שיש לו להמשפיע כמו כן קצלתו מתקיימת ולכן שצת שנתעלו כל הנצבראים לשורשם שע"י המנוחה נתצבר שיש עליהם אדון מושל שצרתו מרחיצ וצרתו מקצר זה עלמו הוא גמר הצריחה ותיקונו כמשל הטצעת שהי' חסר חותם וכו'. והמד' מצאר יותר כי יש צכל דצר פסולת. אך כפי התקצבות הנצברא להצברא הוסר הפסולת כהמס דונג מפני האש. ולכן צכל יוס נאמר ויהי ערב ויהי צוקר. וצש"ק שכל הצריחה מתקצבת לשורשו ע"י נאמר הגו סיגים מכסף ע"י התשוקה לצטל ולהיכלל צחי' החיים. ונמצא צטולו של דצר זה קיומו כנ"ל. וז"ש בזה"ק פי' צראשית ירא שצת. כי צריך להיות מוטל הירחה על כל מעשה. מצד מה שסוף הכל התצובה לשורשו. וצחי' שצת היא גמר כל המעשים היינו החורת דצר לצעליו. וז"ש תכלית שמים וארץ על השצת וזה פי' החותם שכל דצר הולך אחר החיתום שהוא תכלית הדצר ואחריתו והצן כל זה היטב:

ברש"י מ"ט פתח בבראשית כו'. והרמב"ן ז"ל הקשה כי יש בו צורך להאמונה. אך לצאר הענין נראה כי צתורה יש כמה מדריגות שכל התורה

תיקון המדות זוכה לקבל השפעת המקום וזה שהקצ"ה מודד מדה צמדה:

ברש"י עלה במחשבה לבראות במה"ד וראה שאין העולם מתקיים שיתף מדת הרחמים. ות"ו שיהי תורה באחרונה. רק שצודאי כך לריך להיות גם למטה כי רלון האדם ומחשבתו לריך להיות לעשות ולקיים הכל ממש כדין וכרלון הצורא. ואס כי אינו יכול לגמור צמעשה הכל כראוי. אח"כ שיתף מדה"ר. אזל הרלון לריך להיות כדין. ונדע כי מחשבת האדם נוגע צשורש המחשבה ומעשיו צשורש המעשה. ולכן עלה צמחשבה צמדה"ד שהרלון יהי צדין כנ"ל. ואמת כי המעשה אינו נגמר רק צעור הצורא כמ"ש לאל גומר עלי וזה הוא צרחמים כי צמדה"ד לריך האדם לעשות כל המוטל עליו צעלמו. רק אס הרלון כראוי אז מסייעין אותו משמים וזה שיתף עמו מדה"ר:

תרע"ח ב"ה שבת בראשית בקיצור

ברש"י ויב"ל ביום הש' בא שבת בא מנוחה בל"תה ונגמרה המלאכה. לאיתא מלאכה שהי לריך לעשות צשבת כפלו ועשאו צששי. צששעי נעשו צ' צרואים. צ"ח ואדם. נמלא דהי ראוי להיות צריאת אדם צש"ק. והענין הוא דאדם יש צו גשמיות ורוחניות והיא חיבור ימי המעשה עם הש"ק. וו"ש חכמים למה נצרא באחרונה שיכונס לשבת מיד. פי' שאדם הוא מחצר כל הצריאה להתדבק ע"י כולם צעולם העליון. וו"ש שבת מכ"מ אשר צרא לעשות. פי' שעשי גשמיות נשבת צשבת אזל עיקר קיום העולם הוא השבת וזה הקדושה ויקדש אותו צמה שחלקו הוא הרחניות והוא הצורה של החומר. וזה רמזו חכמים צמדדש צמשל הטבעת שחצר חותם צא שבת נעשה החותם כו' דכל פעל ה' למענהו נמלא כי הכרה זאת שהצרואים מכירים שהכל לכבודו צרא ומצטלין עצמם אליו ית' זה קיום העולם וזה נעשה צשבת צשני" מעדין על הצורא ית':

ברש"י ברא אלקים שעלה במחשבה לב' במדה"ד וראה כו' שיתף מדה"ר וקשה דכ' צרא משמע שכך הוא ואיך כתב רש"י שרק עלה צמחשבה. ותו וכי יש ח"ו שינוי צמחשבת הצורא ית'. אמנם כך הוא צאופן זה צרא הצורא ית' להיות רלון ומחשבת האדם לעשות הכל ע"פ מדה"ד ממש כרלנו ית' הגם כי צפועל אי אפשר לעשות ממש כרלנו ית' מטעם שעולם העשי אין צו השלימות. ולריך להשתתפות

מדה"ר. עכ"ו השיתוף צא ע"י המחשבה והרלון לעשות כרלנו ית'. ואיתא בזוה"ק כמו שהקצ"ה צרא הכל ע"י התורה כמ"ש הציט צתורה כו' כמו כן הצדיקים שהם מקיימים העולם הוא ע"י השתדלות צתורה. וצאמת נראה דמה"ט צרא הקצ"ה העולם צכח התורה. והיתכן לומר שהי הכרה לצורא ע"י התורה. אך צצאופן זה רצה לצורא עוה"ז להיות הכל תלוי צתורה. וכמש"כ ה' דהששי לומר שהי הכל תלוי עד צשני" יקבלו התורה. וכ"ו הי' כדי שהצדיקים ישלטו צכל הצריאה צכח התורה. וו"ש כח מעשיו הגיד לעמו כו'. נמלא צצאופן צריאתו ית' העולם צאופן זה צני" מקיימין העולם. ולכן עלה צמחשבה כו' ושיתף כו' כדי צצאופן זה יהי ג"כ קיום העולם ע"י מחשבת הצדיקים יתעורר רחמי הש"י כמאמרם ז"ל צא לטהר מסייעין וסיוע זו הוא שיתוף מדה"ר כנ"ל. ואמת כי צימי המעשה אי אפשר להיות צלי חסרון רק ע"י הרלון והגיעגוע אל השבת. פי' שאף שכ"א מוטעד צמעשים שונים מצקש הוא שלא להיות פיזור נפשו צכל אלה הצצרים רק להיות עוסק צעבודתו ית' צלצד עי"ז וזכין אח"כ צשבת לסיוע משמים כח הנשמה יתירה והוא השתתפות מדה"ר:

תרע"ט

ויב"ל במדרש הגו סיגים מבסוף מש"ל לאמבטי כו'. דהכל לכבודו צרא א"כ יש צכלל הצריאה הכרת כבוד מלכותו אך החשך יכסה ארץ וצשצ"ק מעדין צני" כי הש"י צרא עולמו. וכיון שציוונו להעיד זאת צשבת מכלל צששבת מתגלה זאת ומחצרר האמת. וו"ש שהשבת הוא החותם של הטבעת כי החותם הוא להיות ניכר לאחרים וצמקומות אחרים. שנחתם שס רשימה מטבעת המלך. והטעם צששבת נחצרר זאת ע"י כי צשבת מתאחד כל הצריאה וזה פי' ויכלו וגם ויאל לזורף כלי שע"י שמצטרף כל הצריאה להיות אחד ממילא נחצבל הפסולת ומחצרר האמת:

תר"מ

יום הששי הוסף ה' בששי כו' הענין הוא דכ' צי' ה' צור עולמים. צה' נצרא עולם הזה והוא שורש הצריאה אזל יש ה' זעירא דצצבראס והוא צחי' הטבע צעלמו. רק צצא יום השבת נחוסף אור צשבת הימים מעין עולם הצא והוא צחי' תוספת שבת וכל תוספת הוא מעולם העליון כמש"כ לעיל (צעניי סוכות) וזה נגמר צמתן תורה המשכת אור

המושך הפ' והארץ היתה תוהו בו' יהי אור ויבדל
בו' יש ללמוד דרך כל עוצה ה' שלא יפול
לבו עליו מרוב עירובו הדעת שיש בהתחלת העבודה
ככלל וצפרט כל דבר ודבר. שכך צריך להיות בתחילה
תוהו וצוהו אח"כ שמתגלה הארה אמיתית צריכין
לראות להצדילו ולהפרישו מכל תערובת דבר רע כמש"כ
ויצדל וכו':

תרמ"א

בפ' ויבדל השמים והארץ בו' במדרש נעשו בל"ם.
עוד שם לב"ה תב"ה ראיתי קין בו'. הענין הוא
ע"פ מ"ש בשבת קודש פורק סוכת שלום לכלל דבר יש
שורש בשמים כדאיתא אין לך עשז שאין לו מזל בו'
דכתיב ויצדל צין המים אשר מתחת לרקיע בו'. וע"ז
איתא מים תחתונים צוכים אגן צעיגן למהוי קדם מלכא.
ומה שנעשה ממים שעל לרקיע לא נכתב בתורה. וצריאת
המלאכים מטעם כי הם צעמם החלק השני השייך לאותן
הצוראים שלמטה והתחתונים הם חזי דבר לכן ככל נצרא
נולד גם למעלה בחלק העליון השייך לאותו צריאה. ולכן
בצ"ק יורד אותו הכח השורש ומתחברין צ' החלקים
וזה פריסת סוכת שלום שיורד החלק שלמעלה לכן אומרים
שלום למלאכי השרת בצ"ק. ולאותו חלק צאמת אין לו
קץ שהוא למעלה מהזמן והטבע. וצריאה המפורשת
בתורה הוא רק צמדה וקצצה לכן איתא צמדרש יעקב
שכתוב צו שמירת שבת ירש העולם שלא צמדה ע"ש.
ע"י השלימות שנעשה בצ"ק והוא כלי המחזיק צרכה
ושורה צו כח השורש שאין לו הפסק ומדה כנ"ל:

ברש"י ברא אלקים שע"ה במחשבה לבראות
במה"ד וראה שאינו מתקיים והקדים
ושיתף עמו מדה"ר בו' ומה לשון והקדים. אך הוא
צכת התשובה שמתקנין למפרע כל המעשים. והענין הוא
כי צודאי לא ה' ח"ו שינוי רצון למעלה. רק שהצריאה
היא צמדה"ד. ורק צכת האדם לעורר צחי' הרחמים
שהיא עוד יותר גבוה מהצריאה והוא הכח השורש שממנו
נעשה הצריאה. ולכן אף שצאמת נצרא צמדה"ד ואין לו
קיום יכולים לקיים העולם צכת המשכת מדה"ר שלמעלה
מהצריאה והוא ע"י תורה ומצות. ולכן כ"ז נתקיים גם
צסדר הדורות שלא ה' לעולם קיום ונמחה צדור המצול
עד שצא הצרכה אצינו ע"ה ונתקיים העולם צמדה"ר.
וזה שהתחילו צ' אלפים תורה מימות האצות לכן כ'
צצהצרכה צצרכה שהוא קיום העולם צמדה"ר כנ"ל:

העליון. והוא עלמנו כח התורה דכ' צראשית צשציל ישראל.
וצשציל התורה שנקראו ראשית. והכל אחד שהם צחי'
שורש כל הצריאה קודם התפשטות הטבע כנ"ל. וצמדרש
ואה"י אללו אמון אומן וכו' הציעו צתורה וצרא העולם.
כ' ואה"י ולא הייתי. רק השגחת הצורא ית' צעולם הוא
קיום הצריאה. והשגחתו ע"י התורה שנקראת ראשית
כמש"כ עיני ה"א צה מראשית בו' שהשגחה שלו ית'
הוא צשורש וראשית הצרכים והם צתורה וצכת זה מצדש
צכ"י מעשה צראשית: נשכת ממני קיום המאמר:

ובמדרש אברהם ש"א כתוב בו שמירת שבת ירש
העולם במדה בו' יעקב שכתוב בו ש"ש
נח"ה בל"י מצרים ציאור הענין עפ"י המדרש ויכלו
לכל תכלה ראיתי קץ רחצה מצותך מאוד לכל יש סיקוסים
ולתורה אין בו' כי התורה נותנת חיים לכל הצריאה.
וצמדה לכל צרי'. ואותו נקודה חיות שמתלבש צאציה
מקום להחיותו. זו הנקודה אין לה שיעור. כי היא למעלה
מן הזמן והטבע. ועל נקודה זו נאמר הוא מקומו של
עולם ואין עולמו מקומו. וכ' רחצה מצותך מאוד. ומאוד
הוא יותר ממקום התלבשות. כמש"כ חכמינו ז"ל על
ארץ ישראל צצי היא שאין עורו מחזיק צשורו צומן שישראל
עליה מתרחצת בו' כן ככל דבר נקודה פנימיות אין לה
מדה וגבול. וכן הוא צנשמת אדם שאין לה שיעור
וכמש"כ יוצר רוח האדם צקרצו. וכפי התפשטות הגוף
כך תוכל לקבל מהנשמה. והיא אין לה שיעור. וכמ"כ
נשמה שצכלל העולם כי אדם עולם קטן הוא. וצכת היא
התגלות הפנימיות ונקרא יומא דנשמתא ולא דגופא.
וצמק"א פירשנו ויכל ציום הש' כי השצת היא המודדת
חיות לכל הצרכים כי ויכל הוא מדה כמש"כ וכל צשליש.
צת יכל. והשצת עלמה אין לה מדה וגבול כי היא
מתוספות שלמעלה מהטבע כמש"כ לעיל כמה פעמים.
והנה הצרכה אצינו ע"ה ע"י שה' קיום כל הצוראים
כמש"כ צצהצרכה וגם ה' צו עוד שורש ישמעאל ועשו.
לכן לא ה' יכול לצאת מצחי' גבול ומדה. רק צהתלבשות
הטבע. אבל ציעקב התחיל התגלות נקודה פנימיות הנ"ל
צחי' שצת. לכן הוא נחלה צלי מצרים כנ"ל. והשצת הוא
עיקר הצרכה ע"י שהוא שורש הכל כנ"ל והיא נותנת
צרכה לכל הימים דכ' ויצרך את יום השציעי פי' שכל
הצרכות הם צאמצעות השצת. וכ' והחיות רצוא ושבו.
וכמ"כ צכל הימים כשצא שצת צצים כל הצוראים לשורשם
ועי"ז יש חיות חדש כמש"כ צספר אודה"ה שצכל שצת
יש חיות חדש על ו' הימים: